Lietas Nr.C30559711
Lietas arhīva Nr.CA-0282-15/32

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2015.gada 15.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija
šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Strelča
tiesneses L.Gavare un M.Ābele
ar tiesas sēdes sekretāri D.Indāni
piedaloties prasītājam /pers. C/
atbildētāja pārstāvim /pers. D/

atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret AS „DNB banka", ar trešo personu /pers. E/, par īres līguma noslēgšanu ar izpirkuma tiesībām, sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 1.aprīlī /pers. C/ (turpmāk tekstā – prasītājs) iesniedzis tiesā prasību pret AS „DNB banka" (pirms nosaukuma maiņas - AS „DnB NORD banka", turpmāk tekstā – atbildētājs) par īres līguma noslēgšanu, kurā lūgts uzlikt par pienākumu atbildētājam noslēgt dzīvokļa /adrese/, īres līgumu ar izpirkuma tiesībām ar /pers. C/ pēc prasības pieteikumam pievienotā līguma projekta.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1381., 1429., 2112.pantu, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 5.panta pirmo daļu.

[2] 2011.gada 31.maijā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā tika saņemti atbildētāja pārstāvja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka prasītāja iesniegto prasības pieteikumu atzīst daļēji, proti, atbildētājs uzskata, ka īres maksa par strīdus nekustamo īpašumu ir nosakāma Ls 120 un PVN par kalendāro mēnesi.

[3] 2011.gada 25.oktobrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā saņemti prasītāja prasības pieteikuma grozījumi, kuros lūdz tiesu uzlikt par pienākumu atbildētājam noslēgt dzīvokļa Nr.60, Hipokrāta ielā 39, Rīgā īres līgumu ar atpakaļpirkuma tiesībām ar /pers. C/, pēc prasības pieteikumam pievienotā līguma projekta.

[4] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu prasība noraidīta.

No lietas materiāliem pirmās instances tiesa konstatējusi, ka ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2008.gada 16.janvāra lēmumu nolemts apstiprināt zvērināta tiesu izpildītāja A.Glumova 2008.gada 28.jūlijā taisīto izsoles aktu par nekustamā īpašuma, kas atrodas /adrese/, pārdošanu izsolē. Nostiprināt nekustamo īpašumu – /adrese/ uz ieguvēja AS „DnB NORD Banka" vārda, dzēšot visas Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas uz šo īpašumu ierakstītās parādu saistības. Ievest ieguvēju AS „DnB NORD Banka" nekustamā īpašuma /adrese/ valdījumā.

Līdz ar to pirmās instances tiesas ieskatā lietā nav strīda, ka īpašuma /adrese/ īpašnieks ir atbildētājs AS „DnB NORD banka".

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Civillikuma 1036.pantu, kas noteic, ka īpašums dod īpašniekam vienam pašam pilnīgas varas tiesību par lietu, ciktāl šī tiesība nav pakļauta sevišķi noteiktiem aprobežojumiem, Civillikuma 928.pantu, ka īpašums var būt aprobežots kā pēc privātas gribas, tā arī pēc likuma. Vienu no īpašuma aprobežojumiem, kas ierobežo īpašumā ietilpstošo pilnvaru izlietošanu pilnā apmērā, līgumslēdzēji var nodibināt pielīgstot atpakaļpirkuma tiesību.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka Civillikuma 2054.pants, uz kuru pamatots prasījums, paredz, ka ar atpakaļpirkuma līgumu pircējs uzņemas savu pirkto lietu pārdot atpakaļ pārdevējam pēc viņa pieprasījuma. Civillikuma izpratnē atpakaļpirkuma tiesību nevar uzskatīt ne par nosacījumu, no kura atkarīga pirkuma līguma spēkā esamība, nedz arī par atkāpšanās tiesību. Atpakaļpirkuma tiesību rada pirkuma līguma blakus līgums.

Ievērojot minēto, tiesa secinājusi, ka tai ir jākonstatē prasītāja norādītais apstāklis - pušu vienošanās par atpakaļpirkuma tiesību izmantošanu jebkurā prasītājam izdevīgā laikā, taču, izvērtējot pušu paskaidrojumus un lietā esošos rakstveida pierādījumus, pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājs savu apgalvojumu nav pierādījis.

No pušu paskaidrojumiem tiesas sēdē, pirmās instances tiesa secinājusi, ka prasītājs par strīdus dzīvokli /adrese/ komunālos maksājumus nav veicis kopš 2008.gada jūlija, kad AS „DnB NORD banka" tika ievesta nekustamā īpašuma valdījumā.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka nav pamata neticēt atbildētāja argumentiem, ka samaksa atbildētāja norādītajos laika periodos nav veikta, jo saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu, fakts, ka samaksa ir izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo. Prasītājs nav iesniedzis tiesai pierādījumus, ka no 2008.gada jūlija būtu veicis samaksu par komunālajiem maksājumiem.

Pirmās instances tiesa, atsaukusies uz Civillikuma 1402. un 1511.pantu, konstatējusi, ka konkrētajā gadījumā puses nav vienojušās par kādu tiesisku attiecību nodibināšanu, pārgrozīšanu vai izbeigšanu, bet prasījums par līguma būtisko sastāvdaļu noteikšanu ar sprieduma spēkā stāšanās brīdi nav izvirzīts.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka līguma noslēgšana pēc savas juridiskās dabas ir uz nākotni vērsts prasījums, un līguma noslēgšana (jeb parakstīšana) ar atpakaļejošu datumu neatbilst Civillikumā noteiktajiem līguma slēgšanas principiem. Tiesai nav bijis pamata, pretēji Civillikuma 1427.panta noteikumiem, iejaukties pušu privātautonomijā un uzlikt atbildētājam par pienākumu noslēgt ar prasītāju līgumu.

Turklāt pirmās instances tiesa norādījusi, ka šajā gadījumā arī jāievēro līgumu brīvības princips, t.i., līgumu brīvība nozīmē, ka līdzēji var veidot līgumattiecības un noteikt līguma saturu uz savstarpējas saprašanās un brīvas izvēles pamata, katrs tiesību subjekts var brīvi izlemt, vai noslēgt attiecīgu līgumu.

Līdz ar to, tiesa atzinusi, ka atbildētājs varēja brīvi izvēlēties vai slēgt īres līgumu ar atpakaļpirkuma tiesībām ar /pers. C/.

Ievērojot minēto pirmās instances tiesa atzinusi, ka /pers. C/ prasība ir pilnībā noraidāma.

[4] Par minēto tiesas spriedumu prasītājs iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norādīts, ka spriedumu uzskata par nepareizu, sekojošu iemeslu dēļ.

Tiesa prasītāja prasību ir izvērtējusi vienpusēji, neņemot vērā un neizvērtējot visus faktus un apstākļus, kuriem ir nozīme pareizā lietas izspriešanā.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 97.un 92.panta noteikumiem, un pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, norādījis, ka Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2009.gada 30.jūnija tiesas sēdē tika izbeigta tiesvedība, jo starp pusēm tika panākta vienošanās par dzīvokļa /adrese/ izīrēšanu prasītājam un viņa ģimenes locekļiem - sievai /pers. E/ un meitai /pers. H/, vienlaicīgi prasītājs ar banku panāca vienošanos, ka prasītājam būs tiesības atgūt dzīvokli īpašumā, t.i., viņš un banka faktiski jau vienojās par minētā dzīvokļa īri ar izpirkuma tiesībām, un šī iemesla dēļ prasītājs atsauca savu blakus sūdzību tiesas sēdes laikā, ko pierāda arī Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2009.gada 30.jūnija lēmums.

[4.1] Tiesa spriedumā nav izvērtējusi un ņēmusi vērā, ka ļoti ilgstošu laika periodu no prasītāja puses ir aktīvi risināts jautājums par īres līguma noslēgšanu, un arī līdz pat šim brīdim atbildētājs nav prasītājam devis rakstisku noraidošu atbildi.

[4.2] Tiesas spriedumā nav dots novērtējums tādam būtiskam pierādījumam, kā 2010.gada 20.oktobrī AS „DnB NORD Banka" atbildei, kurā banka rakstiski apliecina, ka ir gatava ar prasītāju noslēgt īres līgumu. Nav novērtēti arī tādi pierādījumi, kā fakti, ka zvērināts tiesu izpildītājs vairākkārt

tieši pēc bankas iniciatīvas apturēja izpildu darbības, jo banka atzina, ka notiek īres līguma noslēgšanas process.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 97.panta trešās daļas noteikumiem, kas noteic, ka tiesai spriedumā jānorāda, kādēļ, tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu par nepierādītu, norādījis, ka tiesa spriedumu motivējusi balstoties uz faktu, ka bankai pieder īpašuma tiesības uz konkrēto dzīvokli, un, izejot tikai no šā apstākļa, uz Civillikuma normām balstījusi savus secinājumus, noraidot viņa prasību.

[4.3] Tiesa spriedumā nav motivējusi, kāpēc tā atbildētāja apgalvojumus, ka par dzīvokli nav maksāti komunālie maksājumi, pieņem par ticamiem, bet prasītāja paskaidrojumus tiesas sēdē, ka komunālie maksājumi tiek maksāti par neticamiem, pat nemēģinot tiesas sēdē pārliecināties par šādu pierādījumu esamību, kurus prasītājs nebija iesniedzis, jo nebija uz tiem atsaucies prasībā, bet kurus varēja iesniegt tiesai, ja būtu zinājis, ka šāds jautājums pacelsies.

[4.4] Tiesa spriedumā nav motivējusi, kāpēc netiek ņemts vērā, ka starp pusēm jau pastāv tiesiska darījuma sastāvdaļas un ir panākta labprātīga vienošanās par līguma noslēgšanu rakstiski, tāpēc uzskata par pilnīgi nepamatotu tiesas apgalvojumu, ka puses nav vienojušās, un prasījums par līguma būtisko sastāvdaļu noteikšanu ar sprieduma spēkā stāšanās brīdi nav izvirzīts.

Ievērojot minēto prasītājs lūdzis atcelt Rīgas apgabaltiesas 2013.gada 27.decembra spriedumu un apmierināt prasību.

[5] Tiesas sēdē prasītājs prasību un apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītā pamata un papildus paskaidroja, ka jau 2009.gada tiesas procesa laikā tika panākta vienošanās par īres līguma noslēgšanu. Līgums nav noslēgts līdz šim brīdim. Komunālie maksājumi tiek maksāti, bet par apsaimniekošanu netiek maksāts no 2010.gada.

Atbildētāja pārstāvis uz pilnvaras pamata /pers. D/ prasību un apelācijas sūdzību neatzina, kā arī paskaidroja, ka pilnībā piekrīt pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un konstatētajam, ka tiesai nav pamata pretēji Civillikuma 1427.pantam iejaukties pušu privātautonomijā un uzlikt bankai par pienākumu noslēgt ar prasītāju līgumu, vēl jo vairāk, ar šādiem specifiskiem noteikumiem, kādus ir izvirzījis prasītājs. Attiecībā uz prasītāja atsauci uz Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 16.aprīļa spriedumu lietā SKC-151, norādīja, ka lietās ir atšķirīgi apstākļi, šajā gadījumā nav pušu starpā pastāvējis līgums un prasītājs nemaksā komunālos maksājumus kopš 2009.gada. Visus rēķinus apmaksā banka, līdz ar to prasība ir noraidāma. Attiecībā uz bankas 2010.gada 20.oktobra vēstuli prasītājam, paskaidroja, ka banka uz kādu brīdi atļāva bijušajam īpašniekam dzīvot dzīvoklī, ar mērķi noslēgt īres līgumu un vienošanos, ka tiek apmaksāti komunālie maksājumi un īres maksa. Ievērojot to, ka prasītājs nekādus maksājumus nav veicis, līgums netika noslēgts.

Trešā personas /pers. E/ uz tiesas sēdi neieradās. 2015.gada 1.aprīlī tiesā saņemts e-pasta paziņojums, kurā norādīts, ka uz tiesas sēdi, kas nozīmēta izskatīšanai 2015.gada 1.aprīlī pulksten 10.30, 204.tiesas zālē nevar ierasties, šobrīd /pers. E/ strādā Vācijas Federatīvajā Republikā.

Civillietu tiesu kolēģija, apspriežoties uz vietas nolēma, atzīt trešās personas /pers. E/ neierašanos uz tiesas sēdi par neattaisnojošu un izskatīt lietu bez trešās personas /pers. E/ klātbūtnes.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi prasītāja un atbildētāja pārstāvja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka prasība un apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[6] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apmērā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Ievērojot minēto, prasība apelācijas instancē izskatāma pilnā apmērā, proti, apmērā, kādā pārsūdzēts pirmās instances tiesas spriedums.

[7] Civillietu tiesu kolēģija ir konstatējusi, ka lietā netiek apstrīdēti pirmās instances tiesas konstatētie fakti.

[7.1] ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2008.gada 16.janvāra lēmumu nolemts apstiprināt zvērināta tiesu izpildītāja A.Glumova 2008.gada 28.jūlijā taisīto izsoles aktu par nekustamā

īpašuma, kas atrodas /adrese/, pārdošanu izsolē. Nostiprināt nekustamo īpašumu – /adrese/ uz ieguvēja AS „DNB NORD banka" vārds, dzēšot visas Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas uz šo īpašumu ierakstītās parādu saistības. Ievest ieguvēju AS „DnB NORD banka" nekustamā īpašuma /adrese/ valdījumā (lietas 10.-11.lapa).

[7.2] Atbildētājs AS „DnB NORD Banka" ir nekustamā īpašuma /adrese/ īpašnieks. Šo faktu apliecina arī lietas materiāliem pievienotais Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas nodalījuma noraksts (lietas 36.lapa).

[7.3] Nenoliedzams ir pušu neapstrīdēts fakts, ka prasītājs lieto strīdus dzīvojamo telpu un izmanto komunālos pakalpojumus.

[8] Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa nosaka, ja tiesa atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesu kolēģija, pārbaudījusi un novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas sniegtā argumentācija spriedumā ir izvērsta, pareiza un pilnībā pietiekama, līdz ar to tiesas kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 423.panta piektās daļas noteikumiem pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, un Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi ir novērtējusi lietas apstākļus, tos pamatoti saistot ar lietā gūtajiem pierādījumiem, līdz ar to taisījusi atbilstošu spriedumu.

[9] Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka lietā pastāv strīds, vai pušu starpā pastāvēja vienošanās par atpakaļpirkuma tiesību izmantošanu jebkurā prasītājam izdevīgā laikā.

[9.1] Civillikuma 928.pants noteic, kaut gan īpašums var kā pēc privātas gribas, tā arī pēc likuma būt dažādi aprobežots, tomēr visi šādi aprobežojumi iztulkojami to šaurākā nozīmē, un šaubu gadījumā arvien pieņemams, ka īpašums ir neaprobežots.

Šī panta norma ietver sevī prezumciju, ka īpašums ir neaprobežots un ka jebkurus aprobežojumus jāpierāda tam, kura labā šādi aprobežojumi noteikti.

Vienu no īpašuma aprobežojumiem, kas ierobežo īpašumā ietilpstošo pilnvaru izlietošanu pilnā apmērā, līgumslēdzēji var nodibināt pielīgstot atpakaļpirkuma tiesību.

Civillikuma 2054.pants, uz kuru pamatots prasījums, paredz, ka ar atpakaļpirkuma līgumu pircējs uzņemas savu pirkto lietu pārdot atpakaļ pārdevējam pēc viņa pieprasījuma.

Civillikuma izpratnē atpakaļpirkuma tiesību nevar uzskatīt ne par nosacījumu, no kura atkarīga pirkuma līguma spēkā esamība, nedz arī par atkāpšanās tiesību. Atpakaļpirkuma tiesību rada pirkuma līguma blakus līgums.

Izvērtējot pušu paskaidrojumus tiesas sēdē un lietā esošos rakstveida pierādījumus, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasītājs savu apgalvojumu, ka pušu starpā pastāvēja vienošanās par atpakaļpirkuma tiesību izmantošanu, nav pierādījis.

2010.gada 20.oktobra atbildētāja prasītājam nosūtītā informatīvā vēstule, apliecina, ka pušu starpā tika panākta vienošanās, ka prasītājs var palikt strīdus nekustamajā īpašumā, līdz tiks izskatīts jautājums un panākta vienošanas par īres līguma noslēgšanu ar prasītāju par nekustamā īpašuma īri.

Kā izriet no pušu paskaidrojumiem un lietas materiāliem, puses nav panākušas vienošanos par īres līguma noslēgšanu.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka tas apstāklis, ka pušu starpā nav noslēgts īres līgums, nekādā veidā neizslēdz apstākli, ka prasītājam ir jāpilda savas saistības pret atbildētāju, proti, jāsedz apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu samaksa, jo viņš lieto atbildētājam piederošu nekustamo īpašumu.

Ņemot vērā, ka prasītājs nepilda savas saistības, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka atbildētājam ir tiesības brīvi izvēlēties vai slēgt īres līgumu ar atpakaļpirkuma tiesībām ar /pers. C/.

[9.2] Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas noteikumos paredzēts, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus; prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība.

Civillietu tiesu kolēģija uzskata par nepamatotu apelatora apelācijas sūdzības argumentu, ka tiesa spriedumā nav motivējusi, kāpēc tā atbildētāja apgalvojumus, ka par dzīvokli nav maksāti komunālie maksājumi, pieņem par ticamiem, bet prasītāja paskaidrojumus tiesas sēdē, ka komunālie maksājumi tiek maksāti par neticamiem.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka nav pamata neticēt atbildētāja argumentiem, ka prasītājs par strīdus dzīvokli /adrese/ komunālos maksājumus nav veicis kopš sabiedrība ievesta nekustamā īpašuma valdījumā, kā to pamatoti secinājusi pirmās instances tiesa.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 104.panta pirmajai daļai, pušu un trešo personu paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Civillikuma 1838.pants, noteic, ka fakts, ka samaksa ir izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo.

Prasītājs līdz pat apelācijas instances tiesas sēdei nav iesniedzis tiesai pierādījumus, ka viņš ir vecis samaksu par strīdus dzīvokļa /adrese/ apsaimniekošanas un komunālajiem maksājumiem, līdz ar to viņa paskaidrojumi šajā jautājumā nav atzīstami par pierādījumiem lietā.

Ievērojot to, ka prasītājs nav veicis maksājumus par komunālajiem pakalpojumiem un svešas lietas bezmaksas lietošanu likums neparedz, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka minētie apstākļi nevar būt par pamatu tam, lai prasītājs atbildētājam piederošās dzīvojamās platības izmantotu bez maksas.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka nav pamata pretēji Civillikuma 1427.pantam, iejaukties pušu privātautonomijā, uzliekot par pienākumu pusēm slēgt līgumu.

Nav strīda par to, ka līgumu brīvības princips ir privātautonomijas nozīmīgākā izpausme. Līgumu brīvība nozīmē to, ka līdzēji var veidot līgumattiecības un noteikt līguma saturu uz savstarpējas saprašanās un brīvas izvēles pamata (*Kaspars Balodis Ievads civiltiesībās. Apgāds Zvaigzne ABC, 2007.,176.lpp.*).

Viena no līguma brīvības principa izpausmēm, kā atzīts juridiskajā doktrīnā, ir līguma noslēgšanas brīvība, kas nozīmē, ka katrs tiesību subjekts var brīvi izlemt, vai noslēgt līgumu. Tajā pašā laikā ir arī norādīts, ka katrai no līguma brīvības principa izpausmēm likumā ir noteikti ierobežojumi (*Kaspars Balodis Ievads civiltiesībās. Apgāds Zvaigzne ABC, 2007, 177.lpp.*).

Šādos apstākļos, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka atbildētājam ir tiesības brīvi izvēlēties vai slēgt īres līgumu ar atpakaļpirkuma tiesībām ar /pers. C/.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka /pers. C/ prasība ir pilnībā noraidāma, kā to pamatoti secinājusi pirmās instances tiesa.

[10] Tādējādi konstatējot, ka arī pārējie apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nav pamats pretēja sprieduma taisīšanai Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa izvērtējusi lietā pastāvošos apstākļus atbilstoši piemērojamām tiesību normām, un tādējādi ir pamats analoga sprieduma pieņemšanai, noraidot prasību pilnā apmērā.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 193., 194., 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda:

noraidīt /pers. C/ prasību pret AS „DNB banka" par īres līguma noslēgšanu ar izpirkuma tiesībām.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums pieejams 2015.gada 29.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Strelča

Tiesnese M.Ābele

Tiesnese L.Gavare